

hebben wij besloten aan de redactieraad van Panopticon te verzoeken deze brief in het tijdschrift te publiceren.

Met de meest oprechte hoogachting.

L. Walgrave, docent

J. Goethals, wetenschappelijk medewerker

F. Hutsebout, assistent

P. Ponsaers, assistent

T. Peters, docent

C. Fijnaut, lector

J. van Kerckvoorde, buitengewoon docent

M. Ronse, assistente

L. van Outrive, gewoon hoogleraar

P. Geerts, gewetensbezwaarde

N. Vettenburg, wetenschappelijk medewerker

L. Dupont, docent

R. De Cuyper, gewetensbezwaarde

II Doelstellingen en activiteiten van de studiegroep pedofilie

Pedofilie is een psychiatrische vakterm, die zowel wordt gebruikt om een concreet gedrag, als om een gerichtheid of aard aan te duiden of te suggereren, namelijk deze die er door gekenmerkt wordt dat het zich aangetrokken voelen tot kinderen – ook in seksuele zin – als erg belangrijk wordt ervaren. Het is deze als problematisch ervaren erotische dimensie in de oudere/jongere-verhoudingen die een tiental jaren geleden aanleiding was tot de oprichting van de Studiegroep Pedofilie.

Doelstellingen

In de loop der jaren heeft de Studiegroep Pedofilie haar oorspronkelijk opzet, namelijk de bestudering van deze erotische dimensie, uitgebreid tot diverse aspecten van de oudere/jongere-relaties. Zo wordt naast het seksuele aspect steeds meer aandacht besteed aan dimensies als autoritair versus democratisch, open versus gesloten, machtsaspecten, respect van de eigenheid, empathie, rechten van de minderjarigen, enz....

Door deze uitbreiding van haar interesseveld drukt de Studiegroep uit dat ze zich niet alleen maar wil inzetten voor het vergroten van de verdraagzaamheid tegenover een als beperkt voorgestelde groep mensen die een speciale neiging hebben tot seksueel contact met kinderen. De Studiegroep is van mening dat bij elke relatie alleen de vrije wil en het genoegen over en weer mogen bepalen hoe mensen met elkaar willen omgaan, ook als het gaat om de relaties tussen volwassenen en kinderen. Daarbij wordt ervan uitgegaan dat ieder mens, dus ook ieder kind, het waard is voor vol te worden aangezien, juist ook op het terrein van de lichamelijke en emotionele intimiteit.

Organisatie

De Studiegroep Pedofilie bestaat uit personen – pedofielen en niet-pedofielen – die

vanuit hun professionele werkzaamheid, opleiding of gewoon interesse zich willen engageren in studie- en sensibiliseringswerk in verband met de emancipatie van de oudere/jongere-relaties.

Werking

De werking van de Studiegroep Pedofilie splitst zich toe op twee grote actieterranen: de hulpverlening en het vormingswerk.

A. Hulpverlening

Dat op de sexuele component van de pedofiele relatie in de huidige maatschappij nog steeds een sterk taboe rust is een feit. Dit belet echter niet dat er nu eenmaal mensen zijn die zich – ook sexueel – tot kinderen aangetrokken voelen. Deze mensen hebben soms met grote moeilijkheden te kampen, zowel op het vlak van de zelfaanvaarding als op het meer praktische vlak als er ergens iets misgelopen is. Om aan deze problemen tegemoet te komen heeft de Studiegroep twee permanenties voor hulpverlening ingericht, waar onmiddellijk, persoonlijk en rechtstreeks contact kan opgenomen worden met medewerkers van de Studiegroep. Iedereen kan tijdens de openingsuren gewoon aanbellen, zowel zij die werkelijk hulp nodig hebben als zij die alleen maar informatie wensen. Uiteraard spelen de permanenties wel voornamelijk een rol als eerstelijns-hulpverlening, die er op gericht is de kern van het probleem te situeren en vast te stellen of, en welke, meer specifieke vorm van hulp eventueel vereist is. Zo nodig wordt dan wel doorverwezen naar gespecialiseerde hulpverleners, zoals juristen, psychologen, pedagogen e.d.

Uit de ervaring die de Studiegroep tot nu toe met deze permanenties heeft is al gebleken dat sommige bezoekers eigenlijk geen specifieke vorm van hulp zoeken, maar enkel zich eens willen uitspreken, hun hart eens willen luchten tegenover mensen die hun probleem op een meer positieve wijze benaderen.

Concreet gezien gaan de permanenties door op volgende plaatsen en uren:

- te Antwerpen, Arthur Goemaerelei 4: elke tweede vrijdag van de maand, van 19 tot 21 uur;
- te Brussel, Moutstraat 5: elke vierde zaterdag van de maand, van 15 tot 17 uur.

Wanneer de nood daaraan zich doet voelen wordt in het kader van de hulpverlening overgegaan tot de oprichting en de begeleiding van een 'praatgroep pedofilie'. Hierin kunnen pedofiel-voelende mensen uit eigen beleving praten om zichzelf en anderen beter te leren kennen. Het kunnen praten met gevoelsgenoten over de eigen ervaringen, de vreugden en teleurstellingen, de angsten en frustraties, werkt zeker voor een deel bevrijdend.

Nochtans kan en wil de Studiegroep de fundamentele behoefte aan contact met kinderen niet bevredigen: zij is geen relatie- en contactbureau. Deze noodzakelijke beperking veroorzaakt wel een impasse in de hulpverlening. Uitweg uit die impasse is zich engageren. Vandaar dat het uiteindelijke doel van een praatgroep is: een beter inzicht te verkrijgen in de eigen maatschappelijke situatie, om er iets aan beginnen te doen. Niet omwille van het minieme resultaat van eigen activiteit, maar om het gevoel van onmacht te doorbreken, zich te weer te stellen. Eigenlijk een klassiek opbouwproces: een motiveren vanuit de eigen situatie tot sociale actie welke een sociale verandering beoogt.

B. Vormingswerk

Naast haar hulpverleningsfunctie besteedt de Studiegroep Pedofilie veel aandacht aan haar sensibiliseringsfunctie: vormingswerk in verband met al de doelstellingen zoals ze hierboven geformuleerd werden. Dit gebeurt door middel van diverse activiteiten, zoals:

- informatieavonden voor kleine groepen (voornamelijk op uitnodiging van deze groepen zelf);
- deelname aan info-beurzen, waar in een permanente stand informatie en voorlichting kan gegeven worden aan een breed publiek;
- deelname aan debatten over onderwerpen die verwant zijn aan het probleemveld waarmee de Studiegroep zich bezighoudt;
- promotie van wetenschappelijke literatuur;
- het verspreiden van informatie en voorlichting via kranten en tijdschriften;
- de oprichting en uitbouw van een documentatiedienst (Deze afdeling binnen de Studiegroep wordt hieronder nader belicht);
- medewerking verlenen aan studenten die een eindverhandeling wensen te maken over een onderwerp uit het probleemveld van de Studiegroep;
- het stimuleren van nieuw wetenschappelijk onderzoek over het fenomeen pedofilie.

Documentatiedienst

De Studiegroep heeft een documentatiedienst opgericht waarin wetenschappelijke publicaties (boeken, tijdschriften, losse tijdschriftartikels, krantenknipsels...) verzameld worden. Voor het grootste deel hebben zij betrekking op het thema 'sexualiteit' en de daarmee verband houdende problemen, meer bepaald met betrekking tot de 'marginale' vormen van sexualiteitsbeleving. De beschikbare documentatie is ingedeeld in vier groepen:

1. Algemene werken en werken die verschillende vormen van sexualiteitsbeleving behandelen;
2. Pedofilie, kindersexualiteit en daarmee samenhangende problemen (juridische, psychologische, pedagogische aspecten, de positie van het kind in de maatschappij, enz...);
3. Homofilie;
4. Andere werken in verband met kind en opvoeding, jeugdbescherming, kindermishandeling, rechten van het kind, enz...

Er weze wel opgemerkt dat bij het verzamelen van deze documentatie geen preselectie 'pro' of 'contra' werd gemaakt, zodat er in de beschikbare publikaties zowel positieve als negatieve waarderingen t.o.v. de behandelde problemen aanwezig zijn. Een 74 blz. tellende literatuurlijst van alle aanwezige documentatie is beschikbaar.

De Studiegroep Pedofilie kan steeds schriftelijk gecontacteerd worden voor eventuele medewerking aan een geplande activiteit en voor informatie betreffende hulpverlenings- en vormingswerk. Haar correspondentieadres is:

Studiegroep Pedofilie
Consciencestraat 46
2000 Antwerpen

Voor informatie betreffende de documentatiedienst kan men ook schrijven naar:
Documentatiedienst Pedofilie
Guido Gezellelaan 64
3550 Heusden

Alfons C. Elsen
Studiegroep Pedofilie

III Naar aanleiding van een aanranding te Brussel

Enkele uren geleden was ik getuige van een aanranding van twee mannen door twee Noordafrikanen, bijgestaan, van op afstand, door twee van onze landgenoten, of alleszins mensen van het 'blanke' type. Door snel ingrijpen van enkele jongeren kon een van de vier jongens worden aangehouden. Spijtig genoeg was het weer een Noordafrikaan, die in de grijpgrage vingers van de politie terecht kwam. Ter verduidelijking: sinds enkele maanden leeft Brussel in een sfeer van aanrandingen, die, zo meld de media, *alle het werk zijn van Noordafrikanen*.

De jongen die bij de kraag werd gevat, kon amper dertien jaar zijn, de leeftijd van zijn 'vrienden' lag aanzienlijk hoger: zestien à twintig jaar. Zij werden natuurlijk (nog) niet gevat. Toen die knaap op een rustbank zat, in afwachting van de komst van de politie, en omgeven was door diegenen die hem hadden opgepakt, waaronder mezelf, werd ik onrustig en later stelde ik mij allerlei vragen. Waaronder: wat brengt een kind tot zo'n daad? hoe komt het dat zo'n kind nog zo laat op straat zwerft? waarom was de groep gemengd? Vragen die dringend een antwoord moeten krijgen, om erger te voorkomen.

Als ik bedenk dat er een grote kans bestaat dat twee landgenoten twee kinderen hebben opgestuurd om twee mensen van hun brieventas te ontdoen, wekt dit bij mij een angstreactie op: onze maatschappij heeft een nieuwe manier ontdekt om de gastarbeiders uit te buiten. Tevens legt zij de basis voor een nieuw soort *pooierij*.

Wat is het gemakkelijk om die kinderen te beschuldigen, die zich amper kunnen verdedigen, en ze te laten opsluiten als echte misdadigers. Welk alternatief kunnen we hen bieden?

Kinderen die de avond en misschien een deel van de nacht op straat doorbrengen, worden gekonfronteerd met het uitgaansleven, waaraan zij niet kunnen deelnemen. Hun geldbeugel is niet zo rijkelijk gevuld als de onze. Zij worden in een andere mentaliteit opgevoed, zij kennen een verschillend familieleven. Wie zou het hun kwalijk kunnen nemen dat zij door geld worden bekoord? Het zijn kinderen...

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat wij elke aanranding door de vingers moeten zien, natuurlijk niet! Wij kunnen hen echter wel helpen en hier sluit ik mij aan bij de opvattingen van Father Edward Flanagan (1886-1948), die stelt dat een kind *altijd* gehoorzaam is, helaas, heeft het soms een slechte leider. Vermits een kind